

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119248050
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119248050.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Zuzany Hartelovej v právnom spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Žilina, Závodská cesta č. 24/3911, IČO: 50 496 166, zastúpený splnomocneným zástupcom ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Žilina, Závodská cesta č. 3911/24, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava - Staré Mesto, ul. Štefanovičova č. 4, IČO: 00 585 441, zastúpený splnomocneným zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom F. - W. Y., H. W. č. XXXX/XA, o zaplatenie sumy 865,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/42/2019-71 zo dňa 11. novembra 2019, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 17C/42/2019-71 zo dňa 11.11.2019 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 865 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 865 eur od 31.01.2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.). Žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu trov konania (výrok II.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 15.03.2019 domáhal proti žalovanému rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 865 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 865,- eur od 31.03.2019 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Pri rozhodnutí vychádzal z ust. § 4 ods. 1, 2, 4, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 381/2001 Z. z.“), § 427 ods. 2, § 442 ods. 1, 3, § 443, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1 a § 580 Občianskeho zákonníka. Podľa súdu v danej veci uplatneného nároku žalobcu voči žalovanému ide o nárok vyplývajúci z práva poškodeného podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. uplatniť nárok na náhradu škody vzniknutej mu v príčinnej súvislosti s prevádzkou motorového vozidla priamo proti poisťovateľovi, ktorý nárok na žalobcu mal prejsť z poškodeného postúpením pohľadávky, ktorú uzatvoril poškodený so žalobcom dňa 27.12.2018 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 14.12.2018, a to vo výške 1.191,67 eur. V danom prípade ide o priamy nárok poškodeného proti poisťovateľovi na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, za ktorú zodpovedá poistený, pričom podmienkou pre úspešné uplatnenie tohto nároku je jeho preukázanie. Uplatnený nárok žalobcu vo výške 865,- eur spočíval v rozdieli sumy vo výške 1.191,67 eur uvedenej vo faktúre 201868 za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme a z poskytnutého poistného plnenia žalovaným vo výške 326,67 eur.

Súd vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby ustálil, že v danom prípade zodpovednosť za škodu treba posudzovať v zmysle § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda ako zodpovednosť prevádzateľa (prevádzkovateľa) osobného motorového vozidla Land Rover Discovery Sport ev. č. ZA 777GV, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda poškodenému. Žalobca si uplatnil rozdiel medzi priznaným a uplatneným poistným plnením, a to vo výške 865,- eur. Žalovaný namietal dôvodnosť uplatneného nároku žalobcu z titulu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej mala byť podľa neho neexistujúca pohľadávka a spochybnil tiež výšku uplatneného nároku tým, že žalobca nepreukázal nutnosť využívať náhradné motorové vozidlo a jeho výšku nájomného.

V danej prejednávanej veci postúpená pohľadávka na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2018 mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo zmluvy vyplýva postúpenie pohľadávky vo výške 1.191,67 eur voči žalovanému, ktoré je odplátne za odplatu vo výške 1.191,67 eur a ktorá zodpovedá faktúre č. 2018168. Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený ako postupca postúpil žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou, a to z titulu nároku voči poisťovni podľa § 4 zák. č. 381/2001. Predmetom zmluvy tak bola pohľadávka z titulu poistného plnenia, ktorého súčasťou bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla. V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítavajú. V danom prípade išlo odplátne postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa tak žalobca stal aktívne vecne legitímovaným subjektom na jej uplatnenie. Podľa súdu je teda daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v predmetnom konaní.

Pokiaľ žalovaný namietal dôvodnosť časového trvania opravy poškodeného motorového vozidla a výšku nájomného, ktoré bol povinný poškodený zaplatiť, z predložených listinných dôkazov zo strany žalobcu vyplýva, že celková doba nájmu zodpovedá dobe, po ktorú bolo vozidlo poškodeného v autoservise a aj z čestného prehlásenia poškodeného vyplýva, že v období od 18.12.2018 do 27.12.2018 bolo vozidlo z dôvodu dopravnej nehody v autoservise až do doručenia krycieho listu a vozidlo bolo odovzdané v prvý nasledujúci pracovný deň po doručení krycieho listu. Doba, po ktorú bolo predmetné motorové vozidlo, je dobou nájmu podľa zmluvy o nájme, tiež protokolu o prenájme náhradného vozidla, ako i vyúčtovanej faktúry č. 2018168. Táto doba bola jednoznačne preukázaná v dĺžke 10 dní od 18.12.2018 do 27.12.2018. Pokiaľ žalovaný vzniesol takúto procesnú obranu, tak bolo jeho dôkaznou povinnosťou spoľahlivo tieto tvrdenia preukázať, čo však neučinil. Žalovaný nespochybnil, že poškodený v príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou užíval prenajaté motorové vozidlo, namietal dôvodnosť časového rozsahu jeho užívania a bolo jeho procesnou povinnosťou okrem popretia skutkových tvrdení produkovať aj vlastné tvrdenia a ich preukázať, a to v zmysle ust. § 151 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“. Pokiaľ ide o neuznanie výšky nároku za nájom predmetného vozidla žalovaným v tomto konaní žalobca preukázal nájomnou zmluvou, ako aj cenníkmi výšku nájomného za používanie náhradného typu vozidla 140,- eur/deň. Z cenníka prenájmu vozidiel od spoločnosti MD Bavaria Žilina, s.r.o., na ktorú poukazoval sám žalovaný (sadzba upravená na sumu 98,- eur s DPH/deň podľa cenníka spoločnosti MD-Bavaria Žilina s.r.o.) vyplýva, že výška výpožičky vozidla BMW radu X3 je v cene 1 deň s DPH 140,- eur, tak ako vyúčtoval prenajímateľ - žalobca. Pokiaľ žalovaný namietal tvrdenia žalobcu, nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie opaku. Nepostačuje iba samotné namietanie bez relevantného zdôvodnenia a preukázania.

V danej veci je podľa súdu nepochybné, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej škodcom, t.j. poisťovcom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia. Žalobca v konaní preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil a uplatňovaná náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Žalobca preukázal listinnými dôkazmi, že v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou užíval prenajaté motorové vozidlo od 18.12.2018 do 27.12.2018 a za uvedené časové obdobie zaplatil ako nájomca prenajímateľovi sumu 1.191,67 eur z titulu dojednaného nájomného vrátane poplatku za pristavenie motorového vozidla. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových zistení a úvah, súd dospel

k záveru, že je právne dôvodné priznať žalobcovi uplatnené peňažné plnenie vo výške 865,- eur, a preto návrhu v časti istiny vyhovel.

Keďže s postúpenou pohľadávkou prechádza aj príslušenstvo, priznal žalobcovi aj úrok z omeškania (§ 524 ods. 2 a § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka) v zmysle § 517 ods. 2 v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom od 01.02.2013 a to odo dňa uplynutia 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie (§ 11 ods. 6, 7 zák. č. 381/2001 Z. z.), ktoré bolo poškodenému oznámené dňa 16.01.2019, ktorú tvrdenú skutočnosť žalovaný nijako nepopieral. Keďže žalovaný dňa 15.01.2019 skončil prešetrenie poistnej udalosti bol povinný do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie, čo neučinil, preto od 31.01.2019 sa dostal do omeškania a od tohto obdobia prináleží žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške stanovenej v súlade s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a to s poukazom na plný úspech žalobcu vo veci tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 %. Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom splnomocneného zástupcu z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.) a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.).

Žalovaný považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Rozsudok je podľa neho výsledkom zjavnej svojvôle súdu a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou. Mal za to, že súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol podľa jeho názoru na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Podľa neho medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ďalej žalovaný mal za to, že súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu vo vedenom spore. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Na základe toho poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na uvádzané skutočnosti ako aj znenie § 524 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Z tejto totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k sledovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa jeho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t.j. neexistujúci predmet postúpenia), je takýto právny úkon podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka zjavne absolútne neplatný. Žalobca vo vedenom spore žiadnym spôsobom nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči nemu z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Obsah žalobcom predloženej zmluvy o postúpení práve naopak preukazuje nezaplatenie faktúry zo strany poškodeného, a to ešte pred samotnou údajnou cesiou pohľadávky. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda nepochybné, že údajný

postupca pohľadávky (in concreto poškodený) nikdy nebol majiteľom pohľadávky voči žalovanému. Zároveň žalovaný poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (ďalej len „NS SR“) z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo 45/2017, ktorý sa ako dovolací súd stotožnil so záverom odvolacieho súdu, podľa ktorého povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody. Dovolací súd zároveň v rozhodnutí uviedol, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ zák. č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

Žalovaný navrhol, aby odvolací súd vydal rozhodnutie, ktorým zruší rozsudok okresného súdu a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného konštatoval, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybníť správnosť skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odvolanie je len prejavom nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, jeho postoj však nemá vecné ani právne opodstatnenie. K údajnej ústavnej nekonformnosti napadnutého rozsudku uviedol, že odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Podľa žalobcu nie je možné dôvodne vytykať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Možno teda jednoznačne konštatovať, že nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Nosnú námietku nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie žalobca považoval pre argumentáciu žalovaného za zmätočnú a zavádzajúcu. Uviedol, že v záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť mu nájomné za prenájom vozidla a na jeho strane (žalobcu) povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku tak on a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok. Teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu jeho pohľadávky z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odmeny za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Žalobca sa nestotožnil s názorom žalovaného o nemožnosti splnenia záväzku poškodeného započítaním, nakoľko v zmysle voľnej dispozície účastníkov zmluvných vzťahov bolo na poškodenom, že sa rozhodol svoj záväzok voči žalobcovi splniť takýmto spôsobom. Podotkol, že zákon takúto formu splnenia záväzku pripúšťa a rovnako judikatúra i odborná prax tento právny úkon považuje za ekvivalent plnenia. Ak na vznik aktívnej vecnej legitímácie žalovanému „chýba“ faktický presun finančných prostriedkov poškodeného do jeho dispozičnej sféry, toto on v celom rozsahu považuje za nelogické a rozporné so zákonom, ako i zásadami civilného práva. Argumentáciu žalovaného nemožno podľa žalobcu považovať za správnu, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie je súladná s ustálenou súdnou praxou súdov. V tejto súvislosti označil súdne rozhodnutia, v zmysle ktorých mali súdy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. Žalobca mal za to, že v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. je žaloba skutkovo a právne dôvodná. Uvedené je v súlade s materiálnym výkladom zákona, ktorý má v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe prednosť pred striktnou formálnym výkladom práva. Podľa žalobcu nemožno sa stotožniť ani s tvrdeniami o absolútnej neplatnosti postúpenia pohľadávky z dôvodu neexistencie, keďže išlo o budúcu a identifikovateľnú pohľadávku, ktorej postúpenie je možné. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/55/2019 zo dňa 25.07.2019, sp. zn. 13Cob/49/2019 zo dňa 25.09.2019 a sp. zn. 9Co/300/2018 zo dňa 30.05.2019. Pokiaľ ide o odvolací dôvod žalovaného v súvislosti s priznaným nárokom na zaplatenie úrokov z

omeškania a jeho argumentáciu ohľadom nezohľadnenia úpravy v zák. č. 381/2001 Z. z. tento žalobca taktiež považoval za nedôvodný. Právny názor žalovaného vo vzťahu k uplatnenému úroku z omeškania s poukazom na rozsudok NS SR zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo 145/2017 je podľa neho nesprávny. Predmetné rozhodnutie sa týka odlišnej skutkovej a právnej otázky v súvislosti s priznaním nemajetkovej ujmy a v ňom prijaté právne závery, sú na tento skutkový stav neaplikovateľné. Navyše ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zák. č. 381/2001Z. z. nedávajú jednoznačnú odpoveď na to, či a kedy má poškodený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. K chybnjej interpretácii, v zmysle ktorej má mať úrok z omeškania povahu určitej sankcie za nesplnenie nepeňažných záväzkov poisťovateľa uvedených v § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. poukázal žalobca na to, že ustanovenie ods. 8 v poznámke pod čiarou prostredníctvom odkazu 15a odkazuje na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré hovorí o tom, že veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania v prípade, ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného dlhu. Pre prípady nepeňažných záväzkov odkazuje na právnu úpravu týkajúcu sa poplatku z omeškania, prípadne zmluvnej pokuty. Právny poriadok SR totiž nepozná nárok na zaplatenie úrokov z omeškania pri nesplnení nepeňažného záväzku. K otázke úroku z omeškania sa vyjadril i Krajský súd v Žiline v rozsudku zo dňa 27.09.2019 sp. zn. 8Co/132/2019 a Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku zo dňa 09.04.2015 sp. zn. 2Co/240/2014, ako i rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 05.02.2019 sp. zn. 38Cb/13/2018.

Žalobca preto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu trovy odvolacieho konania, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

4. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu písomne nereagoval.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou sporu (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 C. s. p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

6. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu uplatňujúceho si na žalovanom zaplatenie sumy 865,- eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 865,- eur od 31.01.2019 do zaplatenia v plnom rozsahu vyhovel z dôvodov uvedených v bode 1. odôvodnenia tohto rozsudku.

7. Zo spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že dňa 14.12.2018 došlo v Žiline k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. BMW X4 ev. č. ZA 408HX, ktorého držiteľom v čase škodovej udalosti bola spoločnosť Schweisser Team s.r.o., so sídlom Žilina, Sad SNP č. 8/668 (poškodený). Na danom vozidle bola škoda spôsobená motorovým vozidlom Land Rover Discovery Sport ev. č. ZA 777GV, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Daná skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Taktiež nebolo sporné, že počas trvania opravy poškodeného vozidla si poškodený prenajal motorové vozidlo BMW X3 ev. č. BL095PC na základe zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 152/2018 zo dňa 18.12.2018, uzavretej so žalobcom ako prenajímateľom. Po skončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 2018168 zo dňa 27.12.2018 na sumu 1.191,67 eur bez DPH (v sume je zahrnutý aj jednorázový poplatok za pristavenie, prevzatie a čistenie náhradného vozidla vo výške 25,- eur) za obdobie od 18.12.2018 do 27.12.2018, t.j. 10 dní, výška denného nájomného 16,67 eur bez DPH. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27.12.2018, uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom vyplýva, že ňou bola postúpená pohľadávka vo výške 1.191,67 eur bez DPH z titulu nároku poškodeného voči poisťovni (žalovanému) podľa § 4 zák. č. 381/2001 Z. z. Nárok predstavoval účelne vynaložené náklady za nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 18.12.2018 na vozidle BMW X4 ev. č. ZA 408HX. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 1.191,67 eur bez DPH, ktorá zodpovedá faktúre č. 2018168 vystavenej Náhradným vozidlom s.r.o. (žalobca) ako prenajímateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla BMW X3 ev. č. BL 095PC (poškodenému). Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom tejto zmluvy započítavajú, pričom spoločnosť Náhradné vozidlo s.r.o. (žalobca) si bude uvedenú pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 27.12.2018 poškodený v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky. Žalobca listom zo dňa 08.01.2019 si uplatnil voči žalovanému náhradu škody z postúpenej

pohľadávky. Listom zo dňa 18.01.2019 oznámil žalovaný žalobcovi, že dňa 15.01.2019 ukončil šetrenie poistnej udalosti a uviedol, že zapožičanie náhradného vozidla je priznané do opravy poškodeného vozidla 21.12.2018 t.j. 4 dni. Neprimerane účtovaná denná sadzba Náhradné vozidlo bola upravená na sumu 98,- eur s DPH/deň, podľa cenníka MD-Bavaria Žilina, s.r.o. Žalovaný sumu 326,67 eur uhradil na účet žalobcu dňa 17.01.2019 (č.l. 15 spisu).

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu prechádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na jeho podklade dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nezistil nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 C. s. p.). Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť dôvodov uvedených v jeho písomnom vyhotovení, na ktoré v podstatných bodoch odkazuje.

10. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C. s. p.), zaoberal sa pri posudzovaní veci iba podstatnými námietkami uvedenými v odvolaní žalovaného a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

11. Žalovaný v odvolaní v prvom rade považoval rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny, ktorý trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou.

12. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

13. Odvolaciu námietku žalovaného o arbitrárnosti, nesprávnosti a nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne normy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil právne závery, ktoré vysvetlil. Odôvodnenie rozsudku súdu obsahuje odpovede na všetky otázky uvádzané žalovaným v odvolaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto zodpovedá požiadavkám ust. § 220 ods. 2 C. s. p.

14. Ďalšou odvolacou námietkou žalovaného bolo, že sa súd nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu vo vedenom spore.

15. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom okresného súdu o aktívnej legitimácii žalobcu v prejednávanej veci a odvolanie žalovaného považuje za nedôvodné. Táto legitimácia vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že poškodený úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej mu vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanému v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zák. č. 381/2001 Z. z. a ktorú si mohol voči žalovanému ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo-právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovaným), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takéto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho

zákonníka. Prípady, kedy pohľadávka nie je spôsobilá na postúpenie upravuje ust. § 525 Občianskeho zákonníka, pričom v konaní nebolo tvrdené a ani preukázané, že by tu existovali takéto zákonné dôvody vylučujúce postúpenie. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že poškodený uhradil nájomné žalobcovi titulom zmluvy o prenájme dopravného prostriedku č. 152/2018 z 18.02.2018 formou započítania (čo je aj jeden zo zákonných spôsobov zániku záväzku, resp. spôsobov úhrady podľa § 580 Občianskeho zákonníka v spojení s § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka). V zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítajú. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry započítaním, nespôsobuje rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlžníkom v tomto prípade je práve žalovaný nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky ani podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Podľa zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený tak v rámci jedného dokumentu súčasne uhradil predmetnú faktúru za nájom, čím došlo k vzniku škody a zároveň postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k reálnemu úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

16. Napokon žalovaný v odvolaní poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí NS SR z 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/45/2017.

17. Podľa § 11 ods. 6 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a do 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti: a/ skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poisťné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poisťného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b/ poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poisťné plnenie, alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie a výška poisťného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

18. Podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinností poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia.

19. Podľa § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ods. 6 je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (pozn. 15a - § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

20. Podľa názoru odvolacieho súdu sa ustanovenie § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. týka len prípadu omeškania poisťovateľa s plnením jeho nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 predmetného zákona, riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťnej udalosti a jeho výsledky riadne oznámiť poškodenému. Nezaobera sa naopak omeškaním poisťovateľa so splnením jeho inej právnej povinnosti peňažného charakteru, a to včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody, ktoré poisťovateľovi riadne preukázal. Ustanovenie § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z. z. nevylučuje vznik nároku poškodeného na úroky z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia v takomto prípade nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Predmetné ustanovenie neurčuje, že poškodený má nárok na úroky z omeškania len v prípade v ňom uvedenom. Žalovaný v odvolaní poukázal na závery rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2017 22.11.2018. Pri akceptácii tam uvedeného názoru, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške

náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, by v zásade poisťovňa bola hrozbou sankcie v podobe úroku z omeškania motivovaná iba k splneniu svojich nepeňažných povinností riadne prešetriť poistnú udalosť a výsledok oznámiť poškodenému, ale nie k plneniu svojej povinnosti peňažného charakteru, poskytnúť peňažné plnenie. Dovedené do ad absurdum - pre poisťovňu by bolo výhodne a priori každý poistný nárok odmietnuť a každú poistnú udalosť iba prešetriť, oznámiť poškodenému v každom prípade akékoľvek dôvody, pre ktoré odmieta poskytnúť poistné plnenie a poistné plnenie poskytnúť až v dôsledku podanej žaloby. Nie každý poškodený by svoj nárok uplatnil súdnou cestou a prípadné neuplatnené nároky poškodených by mohli prevýšiť eventuálne náklady poisťovne na úhradu trov konania žalobcov. Takýto postup poisťovne by podľa názoru odvolacieho súdu nebol v súlade so spravodlivosťou. Poškodený by bol tzv. nedobrovoľným veriteľom, t.j. veriteľom, ktorým sa stal nie základe svojej vôle, ale nútene - nedobrovoľne, v dôsledku protiprávneho konania, z ktorého mu vznikla škoda. Navyše výklad, podľa ktorého by jedna kategória dlžníkov (poisťovne pri nárokoch z povinného zmluvného poistenia) bez legitímneho dôvodu z hľadiska možnosti uplatnenia úrokov z omeškania voči nim, mala byť vo výhodnejšom postavení oproti iným dlžníkom, podľa názoru súdu naráža aj na ústavný princíp rovnosti (čl. 12 ods. 1 Ústavy) a právo vlastníť majetok (čl. 20 Ústavy). Vedený týmito úvahami sa odvolací súd nestotožnil s názorom vysloveným v rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22.11.2018. Okresný súd preto správne priznal žalobcovi ním uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Keďže žalovaný dňa 15.01.2019 skončil prešetrovanie poistnej udalosti, bol povinný do 15 dní po skončení prešetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie, čo neučinil, preto od 31.01.2019 sa dostal do omeškania. Od tohto obdobia prináleží žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške stanovenej v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Odvolací súd preto považoval za správne právne posúdenie veci okresným súdom o existencii nároku žalobcu na úroky z omeškania.

21. Vzhľadom na uvedené podľa odvolacieho súdu námietky, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní v rámci uplatnených odvolacích dôvodov nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a neumožňujú ani záver o vadách konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 865,- eur spolu s 5 % úrokom z omeškania zo sumy 865,- eur od 31.01.2019 do zaplatenia. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a to vrátane výroku o trovách konania, založeného na zásade úspechu žalobcu v spore (§ 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.), ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalobca a to v celom rozsahu a preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).